

Pesmi

V tebi

V nas je nekdo, ki išče bolj kot mi.
In ve več kot mi in nas vodi – poti je več, zmotimo se,
a ko ga poslušamo, gremo spet naprej, četudi po ovinkih.
Vsi smo v tebi. In ti si naša gotovost in naš cilj,
ne da bi te kdaj videli. Vse je v tebi.
Tudi jaz, majhna mravljica v mravljišču.
Vsi smo v tebi. Ločeni od tvoje roke
iščemo pot nazaj. A ta pot je pot naprej.
Skrijem se pod tvoje peruti, stisnem k tebi
premražene dlani, iščem te, pa si tu, povsod,
samo umiriti se moram, da ne krilim v prazno
in ne prepodim tvojih dobrotnih besed. Včasih mi kaj rečeš.
In to je zame dovolj. Za dolgo. Včasih mi pokažeš znamenje.
In ga razmišljam v miru srca. Včasih pa mi samo pustiš, da
iščem,
a takoj, ko se zmotim, mi daš z bolečino vedeti, da ne grem prav.
In se ti počasi bližam, tebi, cilju in izvoru,
tebi, ki si vse.
Objamem drevo. Tudi ono moli. Dela. Cveti, rodi, umira.
Objamem ga in postane moj prijatelj. In nisem nič več sam
v tihi zahvali, da sva. In da sva našla v skrivnostnosti in pestrosti
vsega
svoje bistvo – tebe.

Umetnik

Pisal bom. Morda bo zdržalo telo.
Dovolj nelagodja je bilo v iskanju prilagajanja.
Izgubljal sem moči za nečimrnosti.
Dovolj. Meni je bil dan drugačen načrt.
Samo to trohico zdravja imam še
in z njo se prebijam, uničujoč jo v iskanju.
Kdo, kaj sem? Umetnik? Izgubljen umetnik?
Padam v zemljo, od koder sem,
ne morem več sijati v nebo.
Naj zdaj nebo posije. Padel sem na dno.
Moj trud na tanki meji, napori, da bi se povzpел

–
vse je prah in zemlja in strah.

Ne morem dvigniti oči.

Pa sem vedno rekel: "Dovolj bo:

Vanj se ozri! Zdaj bivam resnico,

blatno, krvavo, obremenjen,

zdaj le še čakam, da bo on prišel."

Kako sem majhen pred Obličjem, še umetnik
ne.

Če je vera rešilni dar, naj kot rahli sneg na blato
pade,

če pa z napori plezam v nebo, naj mi da drevo,
pa ne bom nič bliže nebu. Morda bom le prej
našel dno.

In padam v prepad in nimam kril, da bi letel,
samo to upanje imam, da me bo on ujel in me
razkril.

Poletje

Zdaj ni čas, da bi mislil.

Bo angel mislil zame
ali bom samo sprostil
svojo bolečo glavo?

In resnica o meni bo priplavala na dan –
tako in tako na koncu.

Nekoč bom sam med utrganimi sadovi
in takrat bom videl in spoznal, koliko sem se
motil

in kaj sem delal prav. Zdaj ni čas, da bi mislil.

Zdaj naj deluje vse samo od sebe.

Zvoki so vrnili tišino

Ti si tu, z menoj, v sveti tišini pomladnih
zvokov,
v ravnotežju med mojim nesmisлом in dihom
tvojih ust.
Sklanjaš se nadme, miriš tišino vetra, hrup
besa, tišino maščevanja.
Odprl si rano, ki je pogoltnila mojo jezo. V
tihem jutru čutim,
kako čudovito je živeti ob tebi, ko zdraviš z
nevidnima rokama.
In ki me objameš in me vodiš po brezpotjih
misli.
Po pomladnem vonju sem te prepoznal.
Legel si na mojo rano in se smehljaj.
O, kako bogat si, kralj, pa me prosiš za dar
bolečine!
Prijel si me za roko in ne boš me več izpustil,
zakaj že od vekomaj ljubim ljubezen.

Mir

Prišel si kot boleč spomin na nedavne dni,
prišel kot kralj in ubil negotovost. Tiho se
razpredajo žarki
po jutranji dolini, pozdravlja te žvrgolenje in
čist potok,
melodija, ki me je zbudila iz sanj.
Odpiram ti vrata. Gmote teže dajem na tvoje
rame,
jutro me prebuja tako lahkega ...
Od mene ne boš zahteval ničesar nemogočega,
saj nosiš ta večni mir, ki poljublja koprnjenje v
meni.
Tišina, rahel veter, zdaj vstaja sonce
in zdaj si v njem.

Ti

Velik si kot nebo in trden kot zemlja, bogat kot življenje
in z menoj vred: večni. Imenoval sem te,
da te ne bi izgubil med drobnarijami tega sveta.
Rekel sem ti: zrak. Pa nisi bil zrak, čeprav si bil
v njem.
Rekel sem ti: ocean. Pa nisi bil ocean, čeprav si
v vseh oceanih
tega sveta. Rekel sem ti: neznani, Pa si mi tako
znan,
bolj kot jaz samemu sebi. Rekel sem ti: drugač-
ni –
in sem se zavedel, da ti lahko rečem: ti.
V največji stiski sem našel besedo Ti. Nič me ni
ostalo,
ko sem se pretopil vate. Nič me ni ostalo, ko si
kot bučen val
preplaval moje bitje. Umrl sem, ker nisem videl
prihodnosti –
a ta si Ti. Nisem videl ničesar, a to si Ti.

Domislice in spoznanja 2016

Turobna razpoloženja redko končajo v temi
svetlobe sonca.
Rahla duša se težko sprijazni s svojim telesom.
Molk je sovražnik sproščenosti.
Moja duša leži in čaka nove udarce.
Približki teme morajo biti izgovorjeni.
Star sem. Sem postal pravi? Zdaj je že vseeno.
Težave plemenitijo duha.
Upiranje toku najbolj boli.
S tako žalostnim glasom je rekla: "Ni razloga za
žalost!"
Nisem vsega kriv. A kljub temu se kesam.
Tanka vest zna biti ječa.
Plavam iz bazena v morje.
Če se z mislimi zapičim v luknjo, ne pridem
drugam kot v temo.
Največji križ je strah pred križem.
Praznujem konec praznikov.
Trpljenja ni, je samo upiranje.
Vsako trpljenje je prilika za veselje.
Če Bog ne bi bil milosten, bi bilo stvarjenje
človeka brez smisla.
Kako zna biti majhna neumnost prijetna!
Kadar nisem sproščen, me je pol manj.
Dovolj je, da imam mir in papir.
Nič ni tako tragično in težko, kot si lahko sami
predstavljamo.
Oblaki tiščijo. Morali bi biti pod nami, ne pa
nad nami.
Vsakdo bi lahko prišel do tega, da mu je v bistvu
dobro.